

אקדה בחגורה

המסך ירד על פרשת מיכאל צור בסוף השבוע שעבר, כאשר הנאשט עזב את בית-המישפט המחוזי בת"א, בדרכו לבית-הסוהר ל-15 שנה. בלשים חמושים ליוו את צור אל מכונית-המישטרה.

המישפט לעשות צדק. ואם הסניגוריה אינה מבקשת מבית-המישפט להעמיד את הנאשט לבדיקה פסיכיאטרית, מדוע תמהר התביעה לעשות כן?

אני נורמלי!

הוא הצד הפורמלי, מבחינת המוסר הציבורי, נראים הדברים, כמוכח, אחרת. מה היה קורה, תיאורטית, אילו היה התגלה כי העצור לוקה במחלה נפשית וקוק לטיפול פסיכיאטרי? על סמך טענה כזו, ייתכן כי לא היה מועמד כלל לדין. הפרקליטות לא היתה מגישה כתב-אישום נגדו, ובית-המישפט היה מוציא נגדו צו-אישוף במוסד לחולי-נפש.

אחת השאלות החשובות המתעוררות כעת היא: מדוע לא ביקשו סניגוריו של צור מבית-המישפט להביא אותו לבדיקה פסיכיאטרית, לפחות אחרי שנודע לתם על נסיון-ההתאבדות (אם אכן לא ידעו על המסך בעמוד 31)

גילה כי אכן שמע על התקפת-השיגעון של צור בתא-המעצר, אך הסביר כי אחרי המיקרה דיברו חוקריו של צור איתו, והם טוענים כי להד"ם, הוא לא השתגע. "הוא פשוט השתולל מפני שהיה לו חם", הם אומרים, גם קצין-מישטרה בכיר מן המטה הארצי טוען כי צור התפשט פשוט מפני שהיה לו חם.

פשוט, ואולי לא-כך-כך פשוט. האם נטלו חוקרי-המישטרה את האחריות להסביר השתוללותו של צור על עצמם? מדוע לא העמידו לבדיקה רפואית או נפשית? ואם הועמד לבדיקה כזו, מדוע לא נמסרו פרטים על כך לבית-המישפט, ולפרקליטיו של צור?

"זאת הפעם הראשונה שאני שומע על הדברים האלה, לא נמסר לי דבר", גילה השבוע עורך-הדין ארווין שימרון, אחד מסניגוריו של מיכאל צור. מבחינת החוק, רשאית המישטרה למיי-סור דיווח על התנהגותו של צור עזיר לפרקליטות, אך אינה חייבת לדווח על כך לבית-המישפט ולפרקליטיו. תפקיד התביעה, מבחינת החוק, הוא רק לסייע לבית-

של המישטרה חשו לבית-המעצר בראשון לציון, כיאה לעניין כה חמור הנוגע לאסיר החשוב שלהם — כדי להחליט מה לעשות. כאשר נהסם הסיפור בדו"חות המישטרה, הוחלט לדווח על כך לירושלים. המטה הארצי של המישטרה הורה מייד לצוות שחקר את צור, למסור דו"ח מלא על התנהגותו של העצור לגבריאל בך, פרקליט המדינה.

בך עצמו טוען שקיבל דיווח שוטף מן המישטרה על התנהגותו של צור ב-מעצר. אולם קצין בכיר בצוות שחקר את צור גילה שאין הדבר כך. פרקליט המדינה לא קיבל דיווח מלא כזה. אנשי המישטרה, מכל מקום, ידעו שפרשה משונה זו היא אך חולייה נוספת ברשרת מעשים חריגים שעשה צור מאז הוחל בחקירתו על-ידי המישטרה, בסוף חודש נובמבר 1974. הם ידעו כי באותה תקופה עבר משבר נפשי חמור, שהמשכו היה

לכל סימן שהגבר שבי-השיער היושב בתא מתכוון לשים קץ לחייו.

היתה זו הוראה מפורשת שמוס"כך היה השוטר מציד פנימה מדי דקות אחדות, בעד ה"עין" שבדלת-התא. קדם להוראה זו ניסיון לאיבוד-לדעת של מנכ"ל החברה לישראל לשעבר, מיכאל צור, זמן קצר לאחר מעצרו, ב-24 בפברואר השנה.

אחרי הניסיון הראשון, שהיוות לקח מר, ידעו אנשי מישטרת ישראל שעליהם לעשות כל שביכולתם על-מנת שצור לא יכין להם הפתעה טראגית. באותה תקופה, בה נחקר צור על-ידי אנשיו של ניצב-מישנה בנימין זיגל, ראש המחלקה נגד הונאה במטה הארצי בתל-אביב, היה מוחזר בלילות מן החקירה בתל-אביב לבית-המעצר בראשון-לציון.

השוטר שהופקד באותו לילה על תאו של צור, נדהם, אך לא נבהל, כי צור לא ניסה הפעם להתאבד, הוא עשה דבר-מה משונה. השוטר היה עדר-איייה למחזה מיוחד-

מתי הוא השתגע?

במינו: מיכאל צור פשט מעליו את בגדיו בחפזון, השליך את תחתוניו על הריצפה, וכאשר נשאר עירום-וערייה החל מבצע תנועות מיניות.

בסוף השבוע שעבר גזר בית-המישפט המחוזי בתל-אביב 15 שנות מאסר על מיכאל צור, הגאון הפיננסי שנחפס בקל-קלתו, באשמות גניבה, שחד וזיופים בסכום של 112 מיליון לירות. צור הורשע על סידרת עבירות שביצע בהיותו מנכ"ל החברה לישראל. במשך 41 הימים שהם החזק במעצר המישטרה ועד להגשת כתב-האישום נגדו, הופרחו בחלל-האוויר תיאוריות שונות ומשונות בדבר עיסקה שעשו איתו, כביכול, חוקרי המישט-

במינו: מיכאל צור פשט מעליו את בגדיו בחפזון, השליך את תחתוניו על הריצפה, וכאשר נשאר עירום-וערייה החל מבצע תנועות מיניות.

בסוף השבוע שעבר גזר בית-המישפט המחוזי בתל-אביב 15 שנות מאסר על מיכאל צור, הגאון הפיננסי שנחפס בקל-קלתו, באשמות גניבה, שחד וזיופים בסכום של 112 מיליון לירות. צור הורשע על סידרת עבירות שביצע בהיותו מנכ"ל החברה לישראל. במשך 41 הימים שהם החזק במעצר המישטרה ועד להגשת כתב-האישום נגדו, הופרחו בחלל-האוויר תיאוריות שונות ומשונות בדבר עיסקה שעשו איתו, כביכול, חוקרי המישט-

מאת מרסל זוהר

רה ואנשי הפרקליטות. הכל העריכו כי אין עשן בלי אש, וכי לתיאוריות אלו יש בודאי על מה להסתמך. ההנחה היתה שצור ייסטר בעונש קל בלבד, יחסית לגודל אשמתו. אחרת אי-אפשר היה להסביר את הגיי-לויים הפנטסטיים שהוא נידב לחוקריו מי רצונו החופשי — מעל ומעבר לכל מה שהחוקרים ציפו לשמוע ממנו, גם בחלור-מותיהם הוורודים ביותר.

אך אז נפלה ההפתעה הגדולה. כאשר ביקשו נציגי הפרקליטות מבית-המישפט להטיל על צור עונש-מאסר של 30 שנה, התמוטטו תיאוריות העיסקה כלא-היו. ואז בא גזר-הדין, וקבר סופית את כל הניחושים לגבי כוונה כלשהי להקל בעונשו. צור נידון ל-78 שנות-מאסר בסך-הכל, שהצמצמו בגלל חסימתו, ל-15 שנים ב-פועל, שמהם יצטרך לשבת לפחות שני-שלישים — עשר שנים תמימות.

אחרי ההפתעה הראשונה, משוגעו הרוי חות קיימה, התעוררה בכל חריפתה תע-לומה קשה: מדוע הודה צור בכל, אם אומנם לא דובר על "דילי"? מדוע סיפר כל-כך הרבה ונידב פרטים ופירוט-פרטים על סכומים ושטרות, שהדהימו אף את חוקריו המנוסים? כי הרי היה ברור לכל, שילוא 37 ההודאות המפורטות שמסר ל-מישטרה, היו החוקרים נאלצים לחפש את הוויכוחים והגניבות שביצע בגאונות שכוו, במשך שנים רבות נוספות.

"מה קרה לו? הוא השתגע לגמרי!" השתאה מישהו שנכח באולם-המישפט בעת הדיון, אמר, ולא ידע כי קלע בול מדויק בהרבה מכפי שהעלה בדעתו. השוטר שנכח בהצגה המשוגה שערך לעניני צור, בתא-המעצר, דיווח מייד על המתרחש לממונים עליו. קצינים בכירים

על כל פנים, ברור שהיה בהתנהגותו של צור בכלא די חומר כדי שתיערך בדי-קה פסיכיאטרית מלאה וממצה של העציר. דבר זה לא נעשה. עובדה זו היא חמורה ותמוהה ביותר. אחד העובדים הבכירים של הפרקליטות